

[Estrup]

medlemmer ville kunne opfylde det. Og kontrollen med, om man faktisk driver erhvervsvirksomhed, er så lempelig, at den stort set ikke eksisterer, eller, som Nationalbanken skriver i en redegørelse for liberaliseringen af 11. juni 1985:

»Hvis der ikke drives erhvervsvirksomhed under det tildelte nummer, vil der formentlig gå et stykke tid, inden registreringsmyndighederne tager initiativ til at få registreringsnummeret slettet.«

På den baggrund må man nok spørge, om der er nogen som helst mulighed for eller rimelighed i at overveje styring af den indenlandske långivning bl.a. til forbrug.

Et andet og måske nok så tungtvejende eksempel kan hentes fra forårets påskeindgreb. Folketinget gennemførte her et indgreb i mulighederne for realkreditbelåning, bl.a. for at begrænse en eventuel forbrugsstimulering via belåning. Men den nok så væsentlige totale ændring af Nationalbankens pengepolitiske styring med overgang til styring af pengeinstitutternes indlån og udstedelse af indlånsbeviser blev overhovedet ikke nævnt, endsiige debatteret, i den forbindelse. Det er ikke holdbart, at folketinget er så dårligt informeret om ændringer på områder, der direkte påvirker den lovgivning, som gennemføres.

For det radikale venstre er der ikke tvivl om, at disse og andre eksempler må medføre, at der sker ændringer i den løbende information om penge- og valutapolitiske forhold, som tilflyder folketinget. Som det stærkt understreges i formandskabets redegørelse, er der ikke i øjeblikket en sådan åbenhed og klarhed i Nationalbankens og regeringens beslutningsproces om disse spørgsmål, at det giver folketinget mulighed for at forstå, endsiige deltage i processen.

Derfor bør udgangen på denne debat blive, at folketinget nu finder et sæt spilleregler, som gør det muligt at sikre en løbende information og debat om penge- og valutapolitiske spørgsmål i tinget, gerne via politisk-økonomisk udvalg og gerne med en mere direkte kommunikation med Nationalbanken. Jeg tror, at det vil bidrage til, også over for offentligheden, at løfte sløret for, hvad der sker og hvorfor inden for penge- og valutapolitikken.

Nør Christensen (CD):

I september 1985 afgav det økonomiske råds formandskab sin redegørelse. Denne redegørelse blev drøftet på et møde, hvor repræsentanterne for Assurandør-Societetet, Danmarks Sparekasseforening, Realkreditrådet og mange flere var indbudt.

I de senere år, og ikke mindst i den aller-seneste tid, har pengepolitikken gennemgået en fundamental ændring. Rækkevidden heraf understreges af, at det kun er kort tid siden, der regelmæssigt lød kritik af finans- og indkomspolitikken, og da var jo en stor del af den økonomiske politiks stabiliseringsopgaver i første række betalingsbalancetilpasningen til pengepolitikken. Renten i Danmark var klart uhensigtsmæssig, alt for høj set ud fra hensynet til byrden på erhvervslivets investeringer og de offentlige budgetter. Man efterlyste på linje med en række tidligere udtalelser fra politisk hold en vurdering af mulighederne for at få en lavere rente og i det hele taget en vurdering af Danmarks pengepolitiske handlefrihed i forhold til den verden, der omgiver os.

Redegørelsen her i 1985 forekommer da at være mere af historisk end af reel aktuel interesse. Den danske obligationsrente er fra 1983 til i dag nået ned på omkring halvdelen af det rekordniveau, der en overgang observeredes i 1982.

I formandskabets redegørelse rejses der mange punkter, som er meget interessante, men som det vil kræve alt for megen tid at uddybe her. Jeg skal derfor kun beskæftige mig med nogle af disse punkter.

Valutaloven, som vi også har til behandling senere i dag, vil jeg ikke komme ind på, da CDs ordfører vil fremføre centrum-demokraternes synspunkter vedrørende dette lovforslag. Dog vil jeg gerne selv tilkendegive, at jeg er enig med økonomiministeren i, at der ikke er anledning til at ændre ressorttilhørsforholdet for valutaloven. Denne dækker også spørgsmålet om indførsel og udførsel af varer. Vi ved, at der foregår løbende drøftelser mellem de interesserede ministerier og Nationalbanken om alle disse spørgsmål.

Hvad angår spørgsmålet om ændring af nationalbankloven, kan jeg tilslutte mig ministerens redegørelse. Vi mener heller ikke i CD, at der er behov for en ændring af denne lov. Mange har sikkert en anden opfattelse og mener, at denne lov for længst er forældet. Men spørgsmålet er, om det er det rigti-